

Capitolul 7

Introducere

Vedem pe Ghedeon aici, cum stă în legătură cu poporul și acționează public. După lecțiile primite de Ghedeon, acum este pregătit poporul pentru lucrarea sa. Oștirea, care trebuia să elibereze poporul, era constituită din bărbați aleși cu grijă. Criteriile de alegere sunt altele, decât acelea pe care le folosim noi. Nimic nu li se dă ca sarcină. Fiecare soldat primește șansa să dovedească că el corespunde criteriilor de alegere. Aceste criterii nu au nimic a face cu puterea corporală, sau cu pregătirea militară. Principiul cel mai important este: dăruire deplină pentru lucrarea Domnului, cu renunțarea la toate interesele personale. Unele semne caracteristice ale oamenilor care satisfac aceste criterii sunt:

1. Ei sunt curajoși (versetul 3).
2. Ei iau cu ei numai strictul necesar (versetul 6).
3. Ei sunt atenți la căpetenia lor și ascultă de el (versetul 17).
4. Ei lasă lumina lor să lumineze (versetul 20).
5. Ei folosesc strigătul de luptă (versetul 20).
6. Ei stau la locul lor propriu (versetul 21).

La studiul acestui capitol ne vom ocupa mai detaliat cu aceste semne caracteristice. Este însă bine, dacă acum le lăsăm să lucreze asupra noastră. Nu vrem noi să aparținem „gărzii lui Ghedeon”, ca să obținem victorii pentru Domnul și pentru poporul Său?

Harod și More – versetul 1

Ghedeon își începe misiunea. El este numit aici Ierubaal. De fiecare dată când el este numit cu acest nume, este o aducere aminte de victoria pe care el a obținut-o asupra lui Baal în capitolul 6. El pleacă acum, ca să obțină victorii noi. El se scoală dis-de-dimineată. Și la alte evenimente importante vedem în Biblie, că oamenii s-au sculat devreme, de exemplu în Geneza 22, 3, unde Avraam merge să jertfească pe fiul său Isaac. Și Iov s-a sculat dis-de-dimineată, ca să intervină înaintea lui Dumnezeu pentru copiii săi (Iov 1, 5). Pe baza unei concordanțe biblice putem să găsim mai multe texte, în care se întâlnește cuvântul »dis-de-dimineată«. Pe parcursul secolelor și al istoriei poporului lui Dumnezeu au fost totdeauna oameni, care au avut o importanță mare pentru lucrarea Domnului, care s-au sculat dimineața devreme. Ghedeon a fost unul din aceștia.

Am văzut deja, că Ghedeon nu a fost un viteaz de felul celor care se bucură de prestigiu în lume. Până acum el pare să fie mereu fricos. Locul, unde el și poporul își așează tabăra, se numește Harod, și acest nume înseamnă „tremurând”. Ei sunt acum aproape de dușmanul, care se afla în număr mare pe dealul More. More înseamnă „frică”. Impresia, pe care dușmanul o face asupra poporului, provoacă frică și tremur. Și astăzi este tot așa. Cea mai puternică armă a dușmanului, a diavolului, este frica, pe care el poate s-o insuflă oamenilor. Cui îi este frică de diavolul, acela cade pradă atacurilor lui. Creștinul are dreptul să știe, că de partea lui este victoria, pe care a obținut-o Domnul Isus la cruce. În El noi suntem chiar mai mult decât biruitori. Să ști această, pe de o parte, și să trăiești așa, pe de altă parte, sunt două lucruri.

Ceea ce trăiește Ghedeon, trăiesc toți cei care vor să facă o lucrare pentru Domnul. Intimidarea din partea diavolului, care încearcă în tot felul să dea lovitură de grație lucrării pentru Domnul, vine asupra oricui s-a declarat gata de a lupta pentru Domnul. Lucrul minunat este, că Dumnezeu folosește tremuratul, ca să dea naștere la o selecționare a oștirii, care s-a declarat gata de a alunga dușmanul.

Prea mulți soldați – versetul 2

Lui Ghedeon îi este dat să audă un cuvânt ciudat: »*Poporul, pe care-l ai cu tine, este prea mult!*« S-a mai auzit vreodată așa ceva la vreun popor, care s-a pregătit să facă război? Oștirea lui consta din 32.000 de bărbați. Dar ce era aceasta față de o oștire de cel puțin 135.000 de oameni (vezi capitolul 8, 10)? Relația era deja 1 la 4. Și cu toate acestea oștirea lui Ghedeon este prea mare pentru Dumnezeu. Ca motiv, Dumnezeu spune, că în cazul unei victorii, israeliții ar putea să se laude, că prin puterea lor proprie au obținut victoria. În cazul acesta ar uita de Dumnezeu. El voia să împiedice poporul să nu devină mândru și arogant, ceea ce ar fi dus iarăși la îndepărtarea de El. Luptătorii lui Ghedeon – și noi – trebuie să învețe ce se spune în Zaharia 4, 6: »*nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, - zice Domnul oștirilor!*«

Este o bogăție de învățăminte, dacă comparăm ce spune Dumnezeu aici cu evenimentele din Iosua 7 și 8. La toate cuceririle trebuia să participe întreg poporul. În cazul cetății Ai, Iosua a gândit că nu este necesar. Dar Dumnezeu nu se poate folosi de părerile oamenilor. Singurul lucru, pe care El îl cere, este ascultarea, și pentru restul poartă El de grijă. Rezultatul luptei pentru cucerirea cetății Ai a fost înfrângerea lui Israel. Din fericire a existat un examen de reverificare, cu toate că această victorie a costat eforturi mari. Ar fi fost mai bine dacă ar fi acționat potrivit cu voia lui Dumnezeu.

În cartea Judecători a trecut timpul în care tot poporul putea să iese la luptă. Decăderea și-a pus amprenta pe starea poporului lui Dumnezeu. Tot așa este și astăzi. Trăim într-un timp, în care Adunarea nu mai pornește în unitate. În afară de aceasta este un timp, în care, pentru oricine vrea să se dedice pe deplin Domnului, există lupte enorme.

Prima alegere – versetul 3

Oștirea trebuie curățită de toate elementele, care ar putea să stea în calea unei victorii. Primul element este frica. Orice persoană, care la o privire atentă se teme vizibil să intre în lupta împotriva unui dușman extrem de puternic, putea să rămână acasă. Aceasta este în concordanță cu legea războiului din Deuteronom 20. În versetul 8 al acestui capitol se spune: »*Mai marii oștirii să vorbească mai departe poporului, și să spună: „Cine este fricos și slab de inimă, să plece și să se întoarcă acasă, ca să nu moaie inima fraților lui.*« Sunt efecte enorme de descurajare, când cineva nu mai poate rezista în focul luptei și fuge. De aceea, fiecare trebuia să știe mai dinainte ce face. Prețul trebuia calculat (vezi Luca 14, 31-33).

Bărbații, care aveau dreptul să plece primii acasă, sunt oamenii care sunt copleșiți mai mult de puterea dușmanului decât de puterea lui Dumnezeu. Ei s-au anunțat, ce-i drept, atunci când Ghedeon i-a chemat să lupte împreună, dar acum, când stau față în față cu dușmanul, se arată, că ei au prea puțină credință. Și noi putem fi captivați de cineva, care prezintă foarte entuziasmat un plan, ca să facă o lucrare pentru Domnul. Această persoană este motivată pentru plan, deoarece ea însuși a vorbit cu Domnul despre el. Este o misiune, pe care ea a primit-o. Faptul că omul acesta vrea să ia și pe alții alături, este un lucru bun. Dar ceilalți vor deveni lucrători buni abia după ce ei înșiși vor discuta personal planul cu Domnul, și nu vor merge numai din cauza unei chemări entuziaste. Poți să te simți atras prin credința pe care cineva o are cu privire la o anumită lucrare, dar aceasta este altceva decât credința *personală* în această lucrare. Cine vrea să participe numai pe baza unei emoții temporale și nu din convingere personală, acela nu-și are locul în acea lucrare. Aceasta trebuie spus. Apostolul Pavel dă exemple în privința aceasta în epistola a doua către Tesaloniceni 3, 2. Acolo el roagă pe Tesaloniceni să se roage pentru el și colaboratorii lui în lucrare, pentru ca ei »*să fie izbăviți de oamenii nechibzuiți și răi*«, pentru că »*nu toți au credința*«. Cine nu avea aceeași credincioșie și dăruire pentru lucrarea Domnului, care îl caracteriza pe apostol, pe acesta apostolul Pavel nu putea să-l folosească.

A doua alegere – versetul 4

La ce trebuie să se fi gândit Ghedeon, când a văzut că oștirea lui, care și așa nu era prea mare, devenea tot mai mică? Cel puțin 22.000 de bărbați s-au dus acasă. Dacă la început relația era 1 la 4 – și aceasta nu era nicidecum o premiză prea bună pentru luptă – acum s-a redus până la imposibilul (în ochii oamenilor) raport de 1 la 13 până la 14. Și la ce s-a gândit Ghedeon, când Dumnezeu i-a zis: *»Poporul este încă prea mult«*? Nu auzim despre nici o împotrivire din partea lui Ghedeon. Atitudinea lui este de admirat aici. El este totdeauna de acord cu ce îi spune Domnul.

Dacă la prima alegere s-a lăsat pe seama fiecăruia în parte, ca să decidă singur, în cazul celei de-a doua alegere nu mai este așa. Cei 10.000 care au rămas, sunt verificați de Dumnezeu, fără ca ei să fi observat aceasta. Ghedeon trebuia să le ceară să bea apă, și, așa îi spune Domnul, *»acolo ți-i voi alege«*. Nu se spune felul în care trebuiau să bea apă. Cu toate acestea felul în care au băut apă va decide dacă aparțin trupei de bază, sau vor fi declarați inapți pentru luptă.

Atitudinea la băutul apei – versetul 5

Dumnezeu ar fi putut să aleagă pe luptători în orice fel care se poate imagina, dar El procedează așa fel, ca adevărații luptători să se arate singuri. Poziția normală la băut ar fi fost să îngenunchi și să te așezi să bei. Cine nu îngenunche, ci ia apa de băut cu pumnul, acela rămâne permanent gata de a acționa. Această atitudine neobișnuită de a bea arată că nu băutul în sine este cel mai important, ci că principiul credinței domină. Ceea ce devine vizibil la apă, este diferența dintre aceia care beau apă în deplină comoditate, și aceia, care beau în treacăt, deoarece ei sunt preocupați cu lupta.

Setea trebuie stămpărată. Despre Domnul Isus citim: *»El bea din pârâu în timpul mersului, de aceea Își înalță capul«* (Psalmul 110, 7). El a găsit acolo înviore pentru sufletul Său, dar fără să piardă niciodată din ochi scopul pentru care venise: triumful la cruce și glorificarea lui Dumnezeu, Tatăl Său. Deci setea are voie să fie stămpărată, dar întrebarea este, ce importanță ocupă potolirea setei în viața noastră. Băutul apei îl putem compara cu nevoile zilnice ale vieții, așa cum ar fi hrana, îmbrăcămintea, locuința, și chiar cu odihna necesară după muncă. Este vorba de importanța pe care noi o dăm acestor lucruri din viața noastră. Dumnezeu vede ce atitudine avem față de ele, fără ca noi să ne dăm seama. Felul în care ne preocupăm cu lucrurile pământești, arată clar, cum stăm față de lucrurile lui Dumnezeu.

Luarea apei cu pumnul înseamnă că noi luăm numai acele lucruri pământești, pe care le putem ține sub control, așa cum se spune în 1 Corinteni 6, 12: *»Toate lucrurile îmi sunt permise, dar nu toate sunt de folos; toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine.«* Creștinul devotat este liber să savureze totul, dar el este în același timp conștient, că sunt lucruri, care pun în pericol dedicarea lui pentru Domnul. El ia numai ce poate ține în mână, și nimic mai mult. A lîmpăi ca un câine înseamnă să ocupi poziția unui câine. Această poziție a ocupat-o de exemplu Mefiboșet față de David (2 Samuel 9, 8). Aceasta vorbește de recunoașterea, că noi nu suntem demni în noi înșine să fim ceva pentru Domnul, sau să facem ceva pentru El. Harul Domnului va fi mai mare pentru noi, dacă ne gândim cine suntem noi și pentru ce vrea El să ne folosească, cu toate că noi suntem cine suntem în noi înșine.

Nu se cere numai vitejie și curaj, ci și deplină dăruire, și aceasta se dovedește în felul cum ne folosim de binecuvântările pământești. Creștinul devotat se recunoaște prin aceea, că el face numai un singur lucru, căruia toate celelalte lucruri îi sunt subordonate. Apostolul Pavel spune: *»Fac un singur lucru«,* și el a uitat ce era în urma lui și se întindea spre Hristos Isus (Filipeni 3, 14). Din cauza acestei atitudini el poate spune pe drept lui Timotei (dar și nouă): *»Niciun ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce la scris la luptă«* (2 Timotei 2, 4). Domnul Isus a zis Martei, care era foarte ocupată cu lucrurile pământești, care era lucrul necesar: *»Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru*

trebuiește» (Luca 10, 41-42). Acest singur lucru era șederea la picioarele Sale, așa cum făcea Maria. Aceasta a aflat, că ea și-a ales partea cea bună. Ce făcea Marta nu era greșit în sine însuși, era chiar necesar. Dar ocupa prea mult loc în viața ei, și prin aceasta ascultarea de Domnul avea de suferit, și aceasta a vrut Domnul s-o învețe.

300 de bărbați – versetele 7-8

Iată-i că merg. Din cei 10.000 care au rămas, Ghedeon trebuia să mai trimită 9.700. Ei au dovedit, fără să vrea, că nu erau ciopliți din lemnul adevărat, ca să fie folosiți în lupta împotriva lui Madian. Nici în privința aceasta Ghedeon nu se opune.

Dumnezeu este acolo unde El vrea să fie. Oștirea care a rămas de 300 de bărbați este în sine însuși neputincioasă, ca să alunge pe dușman. Relația s-a redus 1 la 450. Toate speranțele pentru reușita acestei îndrăzneli trebuie să se bazeze cu adevărat numai pe Dumnezeu. Și exact aceasta este ce vrea El. Să ascultăm ce spune Domnul lui Ghedeon: *»Cu cei trei sute de oameni, care au limpăit, vă voi salva (textual: Eu vreau să vă salvez), și voi da (textual: vreau să dau) pe Madian în mâinile tale.«* De două ori spune Domnul aici *»Eu vreau«*. Dacă El spune aceasta, atunci nu poate fi nici o îndoială cu privire la rezultat. El garantează desfășurarea bună a luptei. Aceasta este marea îmbărbătare, pe care o primește Ghedeon. Mai întâi el primește această făgăduință și abia după aceea Dumnezeu îi spune, ca restul poporului să plece.

Dar înainte ca acești 9.700 de oameni să plece, ei dau hrana și trâmbițele lor bărbaților care vor pleca la luptă. Aceasta reflectă o trăsătură de caracter frumoasă. Cu toate că ei nu fac parte din garda aleasă, ei spijinesc pe luptători cu mijloacele lor. Nu se simte nici un sentiment de gelozie. Chiar dacă noi nu putem lua parte efectiv la luptă, probabil din cauză că suntem prea preocupați cu lucrurile pământești, putem totuși să ajutăm, aprovizionând pe luptători cu tot ce au nevoie. În felul acesta, chiar dacă activitatea noastră este în spatele frontului, contribuim și noi la victoria, care va fi obținută și ne bucurăm de ea.

După aceea pleacă cei 9.700, *»și a ținut pe cei trei sute de oameni«*. Aceste cuvinte *»a ținut«* înseamnă *»a ținut cu putere«*. Aceasta poate să arate, că la cei 300 de oameni a luat naștere dorința de a urma exemplul camarazilor lor, care au plecat, și că Ghedeon a trebuit să-i convingă, ca să-i aibă cu el. Nu este un lucru neînsemnat, să vezi o mulțime de oameni care pleacă și să constăți că rămâi numai cu câțiva. Dorința de a pleca pe urmele celor plecați devine foarte mare. Dar lupta trebuia dusă!

Și ca să se arate încă o dată clar, că nu s-a schimbat nimic din gravitatea crizei, Duhul Sfânt se referă la sfârșitul versetului 8 încă o dată la prezența dușmanilor.

Din fericire cei 300 de oameni rămân cu Ghedeon. Aceasta îmi amintește de Ioan 6. Din cauza celor spuse de Domnul Isus în acel capitol, în versetele 66-69 se spune: *»Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El. Atunci Isus a zis celor doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?” „Doamne”, I-a răspuns Simon Petru, „la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința, că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.”«* Cu toate că este vorba de întâmplări diferite, în ambele cazuri este vorba, pentru cine ne decidem noi. Dacă suntem convinși lăuntric, că Domnul Isus ne-a dat tot ce ne trebuie, vom vrea să rămânem la El. Orice s-ar întâmpla și oricâți ar fi cei care pleacă, deoarece jertfa devine prea mare, nu ne va face să ne îndoim de credințioșia Domnului.

Misiunea – versetul 9

După ce s-au încheiat pregătirile, Dumnezeu spune, ca Ghedeon să atace pe dușman. Ghedeon primește asigurarea că va obține victoria. Dumnezeu i-a dat această asigurare deja în capitolul 6, 16. Dumnezeu a consimțit la îndoiala lui Ghedeon, când el l-a rugat cu privire la semnul cu lâna (capitolul 6, 36-40). Când se dă misiunea, ca tabăra dușmanului să fie atacată, ca să excludă orice îndoială, Dumnezeu confirmă făgăduința Sa, că El va da pe dușman în mâinile lui.

Ghedeon avea a face cu un dușman învins. El trebuia numai să-și însușească această victorie. Ceva asemănător s-a spus lui Iosua în cartea Iosua 1, 1-9. Dumnezeu a dat Israelitilor toată țara. Ei trebuiau numai să înceapă s-o ia în posesiune. Și acolo a spus, că El va fi cu ei.

Un vis pentru îmbărbătare – versetele 10 – 14

Noi putem spune că Dumnezeu cunoaște foarte bine pe robul Său. Cu toate îmbărbătările și făgăduințele, în inima lui Ghedeon ceva mergea greu. A mai rămas un rest de îndoială. Să privim cum lucrează Dumnezeu în privința aceasta. Ce Dumnezeu al răbdării este El! Felul în care El întărește mâinile lui Ghedeon necesită puțin curaj. Ghedeon trebuia să intre împreună cu Pura în tabăra dușmanului, ca acolo să audă ceva, prin care mâinile lui »se vor întări«. Cât de minunat este felul în care Dumnezeu încurajează pe Ghedeon. Ghedeon trebuie să meargă atent în tabăra dușmanului, ca acolo să audă ceva, chiar dacă Dumnezeu l-a făcut atent cu privire la puterea care era în el.

Ceea ce Dumnezeu vrea să-l mai învețe, este că dușmanul știa mai mult decât el despre această putere a lui Dumnezeu. Dușmanul însuși se vede deja înfrânt (dar el nu se dă niciodată bătut și noi trebuie realmente să-l batem). El aude din gura dușmanilor lui: »Dumnezeu a dat în mâinile lui pe Madian și toată tabăra« (versetul 14). Iscoadele, care în Iosua 2 trebuiau să cerceteze țara și au venit la curva Rahab, au auzit același lucru. Rahab a zis, că »*toți locuitorii țării tremură înaintea voastră*« (Iosua 2, 9). Ei au auzit ce lucrare mare a făcut Domnul pentru poporul Său (versetele 10 și 11). Cu toată această cunoaștere, Ierihonul nu s-a predat, ci el trebuia cucerit.

În această acțiune Ghedeon ia cu sine, la porunca lui Dumnezeu, pe slujitorul său Pura. Numele Pura înseamnă „teasc” sau „maturizare”. Dacă Dumnezeu numește pe nume pe acest slujitor al lui Ghedeon, o face probabil cu scopul să-i aducă aminte lui Ghedeon de apariția lui Dumnezeu înaintea lui, când el era preocupat să bată grâul în teasc (Capitolul 6, 11). Aducerile aminte de întâlnirile noastre anterioare cu Domnul și de ce ne-a spus El cu acele ocazii, ne oferă deseori un nou curaj, ca să mergem mai departe. Această aducere aminte îi arată, că în umblarea lui cu Dumnezeu, el s-a maturizat spiritual.

Ghedeon primește oferta lui Dumnezeu. El merge și aude cum un madianit povestește un vis. El află chiar și tălmăcirea visului, pe care a făcut-o un alt madianit. Eu nu știu, de unde a cunoscut omul înțelesul visului. Presupun că Dumnezeu l-a făcut să înțeleagă visul. Dacă Dumnezeu poate să călăuzească în felul acesta lucrurile, ca Ghedeon să ajungă la timpul potrivit la locul potrivit, ca să fie martor al acestei discuții, atunci El este în stare, să-l facă pe om să spună ce era important pentru Ghedeon. Ce aude Ghedeon nu este deosebit de înălțător pentru el. Lui i se aduce aminte cât de slab este el în sine însuși. În vis el este prezentat ca o pâine de orz. Dar tălmăcirea lasă să se recunoască, că Dumnezeu face o sabie din ea, pentru ca să lovească pe dușman. Pâinea de orz este pâinea săracilor. Dumnezeu lucrează deseori prin sărăcie și slăbiciune. Sabia, care aici obține victoria, constă din hrană.

Când poporul lui Dumnezeu se hrănește cu Hristos, prin aceasta are o sabie în mână, care bate pe dușman. Dumnezeu poate să folosească cea mai mică prețuire a lui Hristos din partea noastră, ca să bată pe dușman. Așa rostogolește apostolul Pavel o turtă de orz în tabăra (Adunarea) din Corint, când spune: »*Pavel a fost răstignit pentru voi?*« (1 Corinteni 1, 13). Prin aceasta vrea să spună, că el și ceilalți nu vor să îndeplinească funcția de conducători de partide. El era numai un slujitor. Era vorba de Hristos; pe sine însuși nu se scotea în evidență. Față de aceasta prezintă crucea lui Hristos. Ce mai rămâne din mândria și înțelepciunea omului, atunci când el privește la cruce? Apostolul Pavel „duce” crucea lui Hristos în Adunarea din Corint și prin aceasta dăruie „cortul” luptei, al neîncrederii și al lipsei de unitate. Efectul oricărui adevăr simplu despre Hristos, care prin dragoste este dat mai departe, constă în aceea, că „cortul” răutății, al luptei și certe este doborât.

Reacția lui Ghedeon - versetul 15

Această îmbărbătare dă naștere în primul rând la adorare. Prin aceasta el ne oferă un model frumos. Când Domnul ne-a făcut ceva clar, El dorește cu plăcere ca noi să-I mulțumim în primul rând pentru aceasta. Abia după aceea putem să împărtășim și altora experiențele noastre. Aceasta este valabil în mod deosebit cu privire la studiul biblic. Ce noi descoperim cu această ocazie ca adevăruri și alte lucruri frumoase, va face inima noastră mai înainte de toate să-I mulțumească și să-L preamărească pentru aceasta. Dacă aceasta nu are loc, atunci există pericolul, ca cele primite și cele cunoscute să devină mai mari decât El Însuși, care este Dătătorul. Pe lângă aceasta, Cel care dă este întotdeauna mai mare decât darul! În afară de Domnul Isus, care este Darul lui Dumnezeu. Aici Dătătorul și Darul sunt egali. Dar tot ce noi am primit pe baza lucrării Domnului Isus se datorează lui Dumnezeu. Pentru tot ce vom descoperi din acestea, avem dreptul să-I mulțumim, și după aceea să le dăm și altora. Cineva a spus o dată: poți să primești ceva ca fiind al tău abia după ce l-ai dat lui Dumnezeu înapoi cu mulțumire.

La Daniel găsim aceeași comportare, ca și la Ghedeon aici. În Daniel 2, 18, Daniel se roagă ca Dumnezeu să-i facă cunoscut un lucru. Dumnezeu primește rugăciunea, și primul lucru pe care Daniel îl face, este să laude pe Dumnezeu (versetul 19). După ce Ghedeon însuși a fost încurajat și s-a închinat, spune poporului, că Domnul a dat deja victoria. Este din nou remarcabil, că el spune bărbaților, că Domnul a dat pe dușmani în mâinile lor, în timp ce Dumnezeu i-a zis, că El va da pe dușman în mâna sa. Ceea ce lui personal i-a fost făgăduit de Dumnezeu, el îl face un lucru comun pentru tot poporul. Același lucru am văzut în capitolul 6, 12-13.

Arme ciudate – versetul 16

Armele, pe care Ghedeon le pune în mâna echipei sale, nu sunt de felul armelor care ar putea să impresioneze pe dușman. Trupa nu devine o armată înarmată până în dinți. Fiecare primește trei „arme”; o trâmbiță, un ulcior gol și o făclie, care trebuia pusă în ulcior. Trâmbița, care era folosită aici este un corn de berbec. Ea vorbește despre putere și energie și se suna cu el, când ceva trebuia apărat. Aceste trâmbițe, sau trompete, le-au auzit locuitorii Ierihonului în fiecare zi, când Israel a mers șapte zile în jurul Ierihonului (Iosua 6). Sunarea cu trâmbița în apropierea dușmanului exprimă o puternică încredințare, că Dumnezeu Își va împlini cuvântul Său cu privire la dușmani. Este o mărturie depusă pentru aceea, că victoria este sigură. Noi putem să facem să răsună Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece noi suntem convinși de adevărul lui. Apostolul Pavel se exprimă în felul următor în 2 Corinteni 4, 13: »noi credem, și de aceea vorbim.«

În 2 Corinteni 4, 7 întâlnim și ulcioarele. Acolo ele sunt numite vase de lut. În aceste vase de lut se află o comoară. Deseori în Biblie printr-un vas se înțelege o persoană sau un corp omenesc. Unele exemple pentru aceasta le găsim în Faptele Apostolilor 9, 15, 1 Tesaloniceni 4, 4 și 1 Petru 3, 7. În 2 Corinteni 4 se face precizarea, că este vorba de vase de lut. Prin aceasta se pune accentul pe fragilitate. În opoziție cu o comoară, care reprezintă ceva prețios, un vas de lut are o valoare mică. Ce este o comoară, stă în versetul 6; este »strălucirea slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos«. Eu cred că apostolul Pavel s-a gândit la Judecători 7, atunci când a scris 2 Corinteni 4.

În rezumat, armele lui Ghedeon și ale bărbaților lui sunt:

1. O trâmbiță, acesta este un tablou al Cuvântului lui Dumnezeu,
2. Un vas de lut, acesta este un simbol al unui trup slab, fragil, și
3. o făclie, aceasta este un tablou al strălucirii slavei lui Dumnezeu.

În versetele următoare vedem cum sunt folosite ele.

Priviți la mine și faceți la fel – versetele 17 – 18

Adevăratul conducător este acela, care nu numai că spune ce trebuie făcut, ci el însuși face mai întâi. Vedem aceasta în chip desăvârșit la Domnul Isus. În evanghelia după Ioan 13 El spală picioarele ucenicilor. După aceea le spune: *»Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu«* (versetele 14-15). Acest „a fi exemplu” îl găsim în toată viața Domnului Isus. El niciodată nu a cerut ceva de la ucenicii Lui, pe care El Însuși să nu-l fi făcut și în care să nu fi mers El mai întâi. Noi putem să motivăm pe alții pentru un lucru, dacă ei pot să recunoască valoarea acelui lucru în viața noastră. În Faptele Apostolilor se întâlnește un caz potrivit. Apostolul Petru a putut să spună ologului, care aștepta să primească ceva de la el și de la Ioan, *»Uită-te la noi!«* (versetul 4). Aceasta pare să fie mândrie, dar nu este. Petru și Ioan posedau ceva, care putea să îmbunătățească pe om. Ei erau ferm convinși de aceasta, și toată viața lor a depus mărturie despre aceasta.

Dacă un creștin nu poate să spună așa, atunci nu este în ordine cu el. Aceasta nu are nimic a face cu mândria sau cu înălțarea de sine. Cine este convins de puterea Domnului și aceasta devine vizibil în viața lui, prin aceasta el este o ilustrare vie a mărturisirii lui. Această mărturisire este întărită prin viața lui. Este desigur adevărat, că noi putem să eșuăm, dar pentru cel care vrea să trăiască cu Domnul, aceasta nu trebuie să fie practica zilnică. Cine urmează pe Hristos, poate să spună și despre sine: „Privește la mine!” Apostolul Pavel a spus aceasta în 1 Corinteni 11, 1: *»Călcați pe urmele mele (sau: fiți imitatorii mei), întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos (sau: după cum și eu sunt un imitator al lui Hristos).«* Acesta este strigătul de luptă propriu-zis, pe care Ghedeon îl lasă să răsună: *»Pentru Domnul și pentru Ghedeon!«* El a primit misiunea de la Domnul și a împlinit-o. Ceilalți au recunoscut aceasta la Ghedeon și au mers după el. Prin exemplul personal Ghedeon a mobilizat oștirea, să facă ce face el. Aceasta însemna ascultare deplină de exemplul lui. Dacă cineva ar fi strigat altceva sau ar fi pornit împotriva dușmanului pe cont propriu sau cu mijloace proprii, aceasta ar fi însemnat derutare și înfrângere. Parola era: să ia bine seama la călăuză, și să facă exact ce face el.

Lupta începe – versetele 19-20

La scurt timp după miezul nopții a început lupta. Fiecare luptător și-a ocupat locul pe care Ghedeon i l-a dat. Totul s-a derulat în cea mai mare liniște posibilă. Momentul punerii străjilor, care cu siguranță nu s-a făcut fără zgomot, a fost folosit, ca să se apropie mai mult de tabăra dușmanului. Toți luptătorii aveau ochii îndreptați spre Ghedeon și spre cei 100 de bărbați care erau cu el. După aceea s-a dat semnalul. 300 de trâmbițe au lăsat în liniștea nopții să se audă sunetul lor strident. Gălăgia a fost reflectată de munți și valea a fost acoperită cu sunetele trâmbițelor. În același moment au fost sparte ulcioarele și în jurul taberei dușmanului s-au văzut 300 de făclii aprinse. Înapoia fiecărei făclii se părea că se ascunde o mare oștire puternică. Surpriza este mare. Oștirea puternică a lui Madian o ia la fugă, țipând, vuietul creștea mereu. În marea zăpăceală, care a avut loc, Madianiții nu mai știau ce se petrece cu ei. Fiecare Madianit vedea în semenul lui un dușman. Credeau că au fost atacați prin surprindere de o supraputere și sub simțământul luptei își croiesc drum, fără să vadă, că au a face cu proprii lor tovarăși. În felul acesta se răfuieste Domnul cu dușmanul, căci este mâna Lui care face să aibă loc toate aceste lucruri.

Din aceasta putem învăța cum putem să ne răfuim cu dușmanii noștri (spirituali). În primul rând vedem, că suflarea în trâmbiță este unită cu fărâmarea ulcioarelor. Nici nu poate fi posibil altfel. Noi nu putem să depunem mărturie, dacă nu renunțăm la noi înșine. Vedem mai departe, că prin fărâmarea ulcioarelor devine vizibilă lumina. Mărturia și întunericul nu pot merge împreună. Și în Filipeni 2, 15 sunt amintite acestea împreună, cu privire la trăirea noastră în

mijlocul oamenilor lumii, »în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții«. Această arată așa de multă putere, că dușmanul este învins.

În Evangheliile sunt numite patru lucruri, care pot să împiedice strălucirea luminii. În evanghelia după Luca 8, 16 sunt numite două din acestea. Domnul Isus spune acolo: »Nimeni, după ce a aprins o lumină, n-o acopere cu un vas, nici n-o pune sub pat, ci o pune într-un sfeșnic, pentru ca cei ce intră să vadă lumina.« Vasul simbolizează un om. Obstacolul este aici, că cineva se consideră important. În istoria lui Ghedeon am văzut, că vasul sau ulciorul trebuie sfărâmat. Părerea proprie trebuie să dispară și atunci lumina poate să strălucească nestingherit. Celălalt obstacol, patul, vorbește despre lenevie și comoditate. Cine se face comod în pat și nu are intenția să facă ceva pentru Domnul, acela va răspândi puțină lumină în jurul său.

În evanghelia după Luca 11, 33 sunt numite alte două obstacole: »Nimeni n-aprinde o lumină, ca s-o pună într-un loc ascuns sau sub baniță, ci o pune într-un sfeșnic, pentru ca cei ce intră, să vadă lumina.« O „ascunzătoare” vorbește despre păcatele ascunse din viața noastră, despre ceva, ce noi facem pe ascuns și pe care nu vrem să-l punem în lumina zilei. Atâta timp cât nu ne mărturisim păcatul și nu ne lăsăm de el, aceste lucruri sunt un obstacol, ca să lase să strălucească lumina noastră. Banița este un simbol al afacerilor, a lucrurilor cu care suntem foarte preocupați, ca să câștigăm bani. Aceasta poate ocupa un loc așa de important în viața noastră, că este de asemenea un obstacol, care nu lasă lumina noastră să strălucească. Tot ce împiedică lumina să strălucească trebuie să dispară din viața noastră. Alte locuri din Evangheliile, unde sunt numite aceleași lucruri, sunt Matei 5, 15 și Marcu 4, 21. Sigurul lucru care trebuia să aibe loc cu ulcioarele, era ca ele să fie distruse. Atunci lumina nu se mai lovește de nici un obstacol și poate lumina deplin. Noi știm foarte bine, că noi înșine constituim cea mai mare blocadă pentru strălucirea »lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu«. Făcliile sunt ținute în mâna stângă, și aceasta vorbește despre recunoașterea slăbiciunii cu care noi răspândim lumina. Fărâmarea ulcioarelor are un înțeles asemănător: să nu ne bazăm pe firea pământescă (pe carne). Cine sfărâmă ulciorul, poate să sufle în trâmbița aflată în mâna dreaptă. Mâna dreaptă vorbește despre putere. Strigătul din versetul 18 »Pentru Domnul și pentru Ghedeon« devine în practică (versetul 20) »Sabia Domnului și a lui Ghedeon!« Aceasta vrea să spună, că hotărârea pentru Domnul și pentru oamenii care Îl urmează se bazează pe ascultarea practică de Cuvântul lui Dumnezeu. Sabia este un simbol al Cuvântului, așa cum l-a dat Dumnezeu și cum este el vizibil în viața oamenilor lui Dumnezeu. Dacă spunem, că vrem să-L urmăm pe Domnul, atunci putem să exprimăm aceasta numai dacă suntem ascultători de Cuvântul Său întreg.

Fiecare la locul lui – versetele 21-22

În luptă este foarte important ca fiecare să ocupe locul pe care i l-a indicat conducătorul. Ca să fac mai clar, cât de important este aceasta, vreau să mă refer la un tablou, folosit în Biblie ca model al Adunării: tabloul corpului omenesc. Cu privire la corp nu ne gândim în primul rând la luptă, dar vom vedea cum destoinicia noastră în lupta spirituală depinde de ocuparea locului care ne-a fost dat în corp. Fiecare mădular al Adunării este în această comparație un mădular al trupului și are de împlinit o lucrare în el, potrivit cu funcția pe care o are. Ce are de făcut fiecare mădular este coordonat de cap. Pentru ca Adunarea să funcționeze ca o unitate armonică asemenea trupului, este important, ca fiecare mădular să împlinească poruncile pe care le dă Capul, acesta fiind Hristos. Prin Cap toate mădularele sunt unite unul cu altul.

Problemele încep când un mădular nu este mulțumit cu locul pe care i l-a dat Dumnezeu, căci El este Cel care »a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El« (1 Corinteni 12, 18). Nemulțumirea noastră, că nu avem un loc mai important, sau mândria noastră, deoarece credem, că nu avem nevoie de celelalte mădulare și ne descurcăm singuri, face ca trupul, ca întreg, să nu mai funcționeze ca unitate. Atunci nu ne mai gândim la foloasele pe care le are un alt mădular de la noi, ci ne gândim exclusiv la noi înșine. Atât nemulțumirea cât și mândria rezultă din egoism.

Această mândrie se poate traduce astăzi cu individualism. Fiecare merge pe drumul lui și nu se interesează prea mult de alții și de toți laolaltă. Important este că „eu” mă simt bine.

Creștinătatea este un întreg fărâmițat, fără nici o speranță de unitate desăvârșită. Prin susmenționatul individualism se arată din păcate tot mai mult aceeași lipsă de unitate și în comunitățile de credință, în care se dorește să se strângă și să se trăiască în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Prin aceasta ia naștere dezordine în propriile rânduri. Rezultatul este lipsa de putere în lupta împotriva dușmanului. Adunarea pierde teritoriul mari, deoarece mădularele nu își ocupă toate locul indicat lor de Cap. Soluția nu constă în structurarea tuturor activităților și stabilirea unei ordini. Este o singură soluție: înapoi la dependența de Cap și ascultarea de misiunile încredințate, pe care El ni le dă prin Cuvântul Său. Atunci El preia lupta și seamănă zăpăceală în rândul dușmanului.

Și alții sunt înrolați în luptă – versetele 23-24

Este posibil, că mulți din bărbații care sunt acum chemați și iau parte la luptă, aparțin celor 32.000 care s-au anunțat deja mai înainte pentru luptă. Cu toate că ei nu aveau curajul și dăruirea necesare la atac, puteau acum să dovedească contribuția lor la definitivarea lucrării, pe care alții au început-o. Ghedeon nu era așa de egoist, să creadă că singur va putea în continuare să se descurce. Comportarea lui și a celor 300 de bărbați au constituit un imbold mare pentru ceilalți.

Oreb și Zeeb – versetul 25

Căpeteniile și împărații popoarelor dușmane ocupă totdeauna un loc deosebit în lupta pentru cucerirea țării. Ei sunt în mod deosebit un tablou al puterilor demonice, care încearcă să ducă la pierzare pe poporul lui Dumnezeu. Ei sunt călăuzele și cei care planifică strategia, prin care își exercită stăpânirea. Ei prezintă această strategie supușilor lor și le poruncesc s-o execute. Împărăția Satanei este o împărăție bine organizată. Dar *»noi nu suntem în neștiință despre planurile lor«*, așa ne spune 2 Corinteni 2, 11. Deci noi nu suntem surprinși de atacurile lor șirete.

Cum pornește el la luptă se vede clar din numele celor două căpetenii. Oreb înseamnă „corb”, Zeeb înseamnă „lup”. În aceasta vedem cele două forme principale ale răului, care se întâlnește în lume. Corbul reprezintă principiul stricăciunii, al necurăției. Corbul este o pasăre ne curată. Lupul reprezintă principiul puterii, al jefuirii și nimicirii. Prin aceste două principii, al stricăciunii și al puterii, a dominat Satana lumea începând cu căderea în păcat. Primul păcat, care a fost înfăptuit, a fost acela al stricăciunii. Prin minciuna Satanei, pe care Eva a crezut-o, a fost stricat tabloul lui Dumnezeu și relația curată dintre om și Dumnezeu. Cel de-al doilea păcat a fost păcatul puterii, căci Cain a omorât pe fratele său Abel. Noi putem să încadrăm orice formă de rău în unul din aceste două principii. Aceste forme ale răului trebuie interzise în viața Adunării; aceasta înseamnă, că ele trebuie condamnate, dacă prin necredincioșie și-au găsit accesul în Adunare și domină acolo. Minciuna și puterea (sau: autoritatea) își găsesc sfârșitul la o stâncă și la un teasc. În ambele vedem un tablou al crucii Domnului Isus, unde dușmanul a fost biruit.